

PHẦN 21

Lộ San đã đồng ý giao hai con cho Cốc Minh nuôi dưỡng, Cốc Minh cũng sẵn sàng cho Lộ San muốn thăm con chừng nào thì tùy ý. Đôi đảng ly hôn nhau không còn điều kiện nào khác. Từ nay trai có quyền lấy vợ, gái tự do lấy chồng.

Sau khi ly hôn xong, Cốc Minh đem tất cả áo quần và đồ trang sức của Lộ San giao cho bên vợ, bà Châu nhận lễ vật mà đôi giòng lệ ròn ròn. Lòng bà rất căm hận tánh buông lung quá trớn của con gái. Từ nay khó mà tìm được chàng rể thảo như Cốc Minh. Tất cả đã thành sự thật, cả gia đình chỉ còn than thở và mền tiếc.

Ly hôn mấy hôm, Lộ San ngoài lúc vắng người gọi điện thoại cho Tạ Cách Luân và nghe chỉ thị của chàng ta, nàng chỉ nằm tại giường giả bộ buồn rầu dầu dầu trên nét mặt.

Thấy bộ dạng của nàng Lộ Ni nói:

- Em à, chị cũng đồng ý việc ly hôn của em, nhưng sau khi ly hôn sẽ buồn thảm chết đi!

- Thà em chịu buồn rầu cô độc, hơn là sống gần Cốc Minh.

- Chị không có ý xin lỗi với Cốc Minh, nhưng chị khuyên em nên biết, Cốc Minh là người chịu oan uổng trong vụ này.

- Theo ý chị..

- Theo chị nhìn kỹ thái độ của chồng em, không khi nào Cốc Minh gây ra những chuyện như em tố cáo.

- Nhưng không thể phủ nhận sự thật, chị à, việc của em nếu không ai đề cập đến thì em dễ quên lắm, bằng ai nhắc đến là gây cho lòng em cảm thấy nhục nhã.

- Được rồi, Từ nay chị không nhắc đến nữa, nhưng chị lo cho em buồn rầu mãi sẽ sanh bệnh.

- Chị yên lòng, lòng em tuy khó chịu, nhưng cơ thể vẫn mạnh khỏe.

- Em nên đi du ngoạn cho khuây khỏa.

Tâm lý của Lộ San đã muốn đi từ lâu, nhưng nàng giả vờ buồn bực.

- Em không muốn đi đâu hết, có vui vẻ gì mà chường mặt nhìn thiên hạ?

- Em muốn chị bồi bạn đi xem xi-nê không?

- Chừng nào đầu óc em không còn lảng vảng hai chữ ly hôn thì em mới yên lòng.

- Trong em bị cơn giông bão ly hôn, chị cho lòng dạ em không được yên.

- Chị à, còn anh Không Vân thế nào?

- Em muốn hỏi việc gì?

- Anh ấy đối với chị thì sao?

Lộ Ni cười cười nói:

- Rất tốt. Em có muốn nhờ anh ấy giới thiệu cho một chàng không?

- Không, đối với phái nữ tốt hơn hết là không nên kết hôn, vì trước khi chưa kết hôn, tất cả các chàng trai đối với mình rất đẹp. Sau khi kết hôn lại biến thành một thảm kịch. Trừ ra một vài chàng trai khờ khạo, kỳ dư thì không nên gần gũi họ.

- Thành thật mà nói, nếu phụ nữ trên đời này tất cả đều giống em, thế giới sẽ sanh ra đại loạn.

- Nếu thế thì thế giới này là của phụ nữ.

- Chúng ta không nên bàn những việc trống không này nữa. Riêng em hiện giờ có tính gì chưa?

- Báo com cha mẹ ba bốn năm nữa sẽ hay.

- Chị không phản đối hành động của em, nhưng chị không muốn thấy em buồn bực mà sanh bệnh.

- Chị khỏi lo điều đó.

- Thôi, đến giờ chị phải đi.

- Đi đâu? Tìm Không Vân hả?

- Không, đi học.

Lộ Ni ôm cặp sách đi rồi, Lộ San vô cùng hứng thú, vì chuyện riêng của nàng và Tạ Cách Luân không ai biết chi cả. Nếu đáng thương thương thì phải thương nàng thủ diễn vai chánh rất tài tình, phần thương đạo diễn phải về phần Tạ Cách Luân.

Diễn viên và đạo diễn mà kết hôn nhau cũng là thường sự, do đó, nàng tự xét duyên nợ của chàng và nàng cũng do trời sắp đặt. Đang lúc nàng say sưa trong mộng đẹp, mẹ nàng rầu rầu nét mặt đến bên nàng:

- Lộ San! Sao con không dậy mà ăn uống gì chứ!

- Con không đói.

Bà Châu sợ con mang bệnh, bèn bước đến sờ trán nàng:

- Cũng may, nhờ Bồ Tát hộ trì cho con khỏi buồn rầu mà mang bệnh. Nhưng con rán gượng làm vui, đừng sầu khổ mãi không tốt.

- Không sao đâu má, con chỉ nghỉ ngơi trong ít hôm là bình phục.

- Được vậy thì má nhẹ lòng lo, má vừa nói với ba con, nên dắt con đi xem xi-nê.

- Con nào phải trẻ lên ba, mà ba má phải dẫn con đi.

- Vậy thì con nên tìm bạn học mà vui chơi cho khuây khỏa.

Nghe mẹ nói, Lộ San phát tức cười, nàng giả bộ nói:

- Má à, con không muốn đi đâu hết, một người đàn bà ly hôn, có vui vẻ gì mà đi chơi?

- Do đó mà ba má khuyên con không nên ly hôn.

- Nếu ba má muốn con kéo dài sự sống với Cốc Minh thà là con ly hôn hay là chết.

- Từ nay má không muốn nghe con nói những lời không tốt ấy nữa.

- Mà à, chiều nay con sẽ đi xem chiếu bóng một mình.

- Được, con đi thì đi! Nhưng nên về sớm một chút.

- Má bảo con đi chơi, mà lại muốn con về sớm.

- Con đi một mình, mà về trễ má không yên lòng.

- Khi chưa có chồng, con thường đi về trễ có sao đâu.
- Chỉ vì con...
- Vì con mới ly hôn? Má đừng lo, không ai khi con đâu mà sợ.
- Tóm lại, con nên về sớm là hay hơn hết.

Lộ San tỏ ra ngoan ngoãn. Bà Châu ra khỏi phòng là nàng tóc mền dậy, bước xuống giường đến kéo màn cửa ra.

Bỗng nhiên, nàng nhớ đến buổi sáng tân hôn, Cốc Minh còn ngủ, nàng cũng đến kéo màn cửa sổ ra. Có lẽ hiện giờ nàng rất chán ghét đêm tân hôn, nên nàng dùng nắm tay đấm và đầu mình, như đấm cái hồi bực tức cho quên mất đi.

Ánh mặt trời soi vào nét mặt xanh mét của nàng, vì đã diễn vở kịch ly hôn rất lâu nên mất sức, nay ly hôn với Cốc Minh rồi thì đã mãn nguyện, nét mặt ấy bắt đầu tươi tắn lại. Nàng bước đến đứng trước gương tự nói với mình:

- Hà Lộ San! Không ngờ mày là một con đàn bà độc ác như thế, nở lòng loại bỏ thằng chồng đang tha thiết yêu mày và hai đứa con mày, lại đi yêu đương cùng một gã gian phu, mày có biết tương lai sẽ ra sao không?

Nói xong, bèn vả vào đôi má mình, sau đó nhìn vào gương mà hét lớn:

- Tao cấm không cho mày nói thế đó nữa.

Giây lâu nàng bình tĩnh lại, sự lo lắng hoang mang đã hết, trở nên vui đẹp. Nàng nhớ những yêu đương say đắm cũng Tạ Cách Luân. Và chiều nay sẽ cùng Luân tái diễn những pha vui sướng đó.

Chiều nay Tạ Cách Luân muốn gì nàng đều cho Luân cái đó. Nếu chàng muốn phân nàng ra làm tám mảnh, nàng cũng không chối từ.

Nàng đưa tay lên, vuốt mái tóc, bỗng nhớ đến việc đi uốn tóc lại. Đối với nàng, mỗi lần đi gặp chàng là vấn đề tối quan trọng, bất cứ giá nào cũng phải sửa soạn cho đẹp đẽ.

Sáu giờ chiều, nàng ngồi xe xích lô đến nhà Tạ Cách Luân. Khi nàng vào ngõ hẻm, khỏi cần nhìn trước xem sau, nàng đi lên thang lầu nhà Tạ Cách Luân

rất tự nhiên, vừa đi vừa nghĩ đến chàng, lòng nàng vô cùng tươi đẹp. Nàng sẽ lên nhìn vào khe cửa, xem Tạ Cách Luân đang làm gì?

Nhưng, ngoài sự tưởng tượng của nàng, Tạ Cách Luân không có tại nhà. Nàng xô cửa bước vào, nhìn trên bàn thấy nào là thư từ, tin tức nhiều nơi gửi đến bừa bãi.

Lòng nàng sanh nghi, vì những lúc gần đây, nàng không được tin tức nào của chàng cả. Bỗng nàng phát giác ra một cuộn giấy viết còn dang dở rõ ràng là một lá thư viết chưa xong. Nàng bèn lấy lên mở ra xem:

... Từ ngày này sang ngày khác, anh muốn viết thư cho em để nói lên nỗi lòng mong nhớ, và cầu chúc em sớm thành công. Nhưng không biết gửi cách nào đến tận tay em. Rủi ra lọt vào tay người khác thì công phu bấy lâu nay đành đổ vỡ.

Lộ San! Lòng anh rất nôn nóng được sớm kết hôn cùng em...

Nhìn vào lá thư thấy chàng không thể viết thêm nữa được. Nàng không vo tròn nó mà để lại y chỗ cũ, và đến cửa sổ nhìn xuống đường đi, nhưng không thấy bóng dáng của Tạ Cách Luân.

Nàng trở vào ngồi xuống bàn viết, lấy giấy viết thư lại cho chàng:

"Cách Luân!

Em đến anh, nhưng không biết anh đi đâu vắng. Chắc anh biết em đến để làm gì? Em không thể nói rõ cho anh biết được. Lần này, em xin cáo biệt anh, xin anh đừng tìm em mất công, có lẽ em đã lên thiên đường rồi.

Em yêu anh.

Lộ San.

Viết vừa xong, bỗng nghe tiếng chân bước lên thang lầu. Chắc chắn Tạ Cách Luân đã về. Nàng lập tức núp sau tủ áo lên nhìn Cách Luân. Quả nhiên chàng đã về và đi ngay đến bồn nước mà rửa mặt, sau đó trở lại giường cởi giày và tháo cà vạt. Khi chàng cởi vừa xong một chiếc giày, bỗng nhìn thấy mảnh giấy trên bàn, lật đặt bước đến lấy lên, xem xong chàng kêu lên:

- A! Lộ San đến tự bao giờ, tại sao lại làm thế này?

Nói xong, chàng lật đặt cầm chìa khóa, sắc mặt hốt hoảng đi nhanh ra ngoài khóa cửa lại. Hành động của chàng quá đột ngột, khiến cho nàng phải giựt mình cấp tốc chạy ra đâm vào cửa đùng đùng:

- Ai ở ngoài đó?

- Cách Luân đây!

Cửa mở ra, chàng và nàng ôm chầm lấy nhau như đá nam châm gặp sắt:

- Lộ San! Chúng ta đang trong giấc mộng hay thật?

- Bộ anh ôm thân xác này không phải thật hay sao?

- Đúng là thật, nhưng tựa như mộng ảo, tại sao em viết tin để trên bàn làm gì mà khiến cho anh thiếu điều lên ruột vậy?

- Chờ lâu quá không thấy anh về, em giận ghê vậy đó!

- Em làm cho anh đến bây giờ vẫn còn hồi hộp.

- Anh đi đâu vậy?

- Không biết, nhưng nhứt định phải đi tìm em, dầu phải ở tận chân trời góc biển.

- Anh Luân, đến đây em mới thấy anh thật lòng yêu em, dọa cho anh giật mình chơi vậy mà, chớ người ta nhớ gần muốn phát điên.

- Những ngày qua chưa đủ chứng minh anh yêu em sao?

- Gạt anh chơi vậy mà, chớ ngày hôm qua với hôm nay cũng như nhau.

Họ cùng vắn vít bên nhau như thời gian vô tận, như bản nhạc hay không đoạn kết. Mặt trời kia vẫn còn mãi ánh sáng không bao giờ muốn lặn.

Hai người cùng lặn ngụp trong bể ái nguồn ân, Tạ Cách Luân cười nói:

- Dường như chúng ta đã quên ngời.

Chàng cười nũng nịu trong say sưa, với đôi mắt như nửa mê nửa tỉnh.

.....

- Lộ San! Anh đi nấu nước pha cà phê để đãi em nhé.

- Hạnh phúc lắm.

- Anh đã có duyên hưởng tràn trề hạnh phúc vì đã có em.

Có điều Lộ San lấy làm lạ, tại sao Cách Luân không hề hỏi đến tình hình giữa nàng và Cốc Minh ly hôn nhau? Có lẽ chàng chẳng hề lưu tâm đến? Khi

gặp mặt, nàng chỉ hy vọng Tạ Cách Luân sẽ hiểu điều đó. Lòng nàng rất hờn giận việc chàng chẳng quan tâm đến vấn đề khó khăn của mình. Nàng tự bào chữa, có lẽ tại Cách Luân vắng nàng quá lâu, khi gặp mặt lại quên tất cả. Nàng toan ngỏ lời trước. Nhưng vừa mở miệng muốn hỏi, lại nghĩ thế nào đó, liền chuyển hướng khác:

- Anh châm cà phê nếu không để đường vào, chắc em uống cũng thấy ngọt như thường.

- À, để anh làm thử coi, nếu đúng như lời em thì anh sẽ bồng em mà nhảy một bản.

- Nếu bồng em mà nhảy được, quả là bản lĩnh rất cao cường.

Chàng cười ha hả tỏ vẻ rất thích thú. Đã từ lâu, Lộ San vắng nghe tiếng cười giòn dã của chàng, nàng hiếu kỳ hỏi:

- Cười đắc ý hả?

- Không, cười vì cảm kích chớ, cười vì em đã cho anh tất cả, mà còn ban tặng cho tước hiệu có bản lĩnh cao cường nữa.

Nàng nhìn chàng cảm thấy thích thú quá nên cười mãi.

Ước gì có phép tiên để nhốt chàng vào quả tim nàng chừng đó mới không sợ nàng nào cướp Tạ Cách Luân yêu quý nhất đời của mình đi.

Thấy Luân chuẩn bị vật liệu nấu cà phê, nàng đùa cợt thêm:

- Anh Luân, chắc lúc ở Mỹ anh đã từng làm kẻ hầu bàn?

- À, sao em biết vậy?

- Thấy cử chỉ của anh quá rành rẽ, chắc anh đã có thụ huấn một vài khóa nấu bếp nào đó.

- Nếu ở Mỹ Quốc, Anh có thụ huấn mấy khóa nấu bếp, mục đích là để về nước phục vụ cho em đó.

Câu trả lời của Luân rất đẹp. Khiến cho Lộ San càng thấy say sưa hơn nữa, nàng tỏ thâm tình:

- Anh dạy em đi, để khi anh mỏi mệt, em sẽ thay công việc đó cho anh.

- Lộ San! Anh không muốn em làm việc gì cả. Chỉ cần em ngồi không mà thụ hưởng là đủ lắm rồi.

Lộ San bèn ôm cổ chàng mà hôn vào môi má tới tấp. Cách Luân hỏi:

- Em đến đây đủ cho anh quá vui thích, nên quên tất cả những chuyện khác. Vậy, kế hoạch của chúng ta hôm nay đã đến đâu rồi?

- Đâu anh đoán thử coi.

- Nhứt định đã thành công, bằng không thì chắc em chưa đến anh.

- A! Lộ San của anh! Thật vậy hả em?

- Ừa!

- Hay lắm! Thật hay lắm.

Luân vui mừng như bay bổng, hôn vào đôi mắt Lộ San, bỗng chàng phát giác ra mắt nàng rướm lệ Chàng nghi ngờ hỏi:

- Lộ San! Tại sao em khóc?

- Vì em quá đổi mừng.

- Đôi giòng lệ em là cuộc đời của anh.

- Cách Luân, em chưa biết phải tính sao đây?

- Em đừng lo, anh đã có biện pháp rồi. Hãy uống cà phê xong, anh sẽ nói rõ biện pháp ấy cho em nghe.

Nàng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, khi chàng trao cốc cà phê, nàng như giật mình tỉnh giấc nói:

- Cám ơn anh.

- Em uống thử xem có ngọt không?

- Ngọt lắm, anh để bao nhiêu đường?

- Một miếng thôi, bởi em đã nói, cà phê chính tay anh pha, nếu không để đường em uống cũng ngọt mà.

- Anh nhớ dai quá đi.

- Do vậy mà gặp em tại An Bình Cổ Bảo chỉ một lần, anh vẫn nhớ em mãi.

- Thật anh quá mạo hiểm.

- Em mới là người đáng hãnh diện, vì em đã thành công trong việc mạo hiểm. Không bao lâu nữa chúng ta kết đôi chồng vợ, chúng ta sẽ tự do yêu nhau say đắm.

- Đó là nguyện vọng của em.

- Đương nhiên, cũng là nguyện vọng của anh.

- Cách Luân! Em ly hôn cùng Cốc Minh...

Luân lập tức cắt đứt lời nàng:

- Lộ San! Kể Từ nay anh yêu cầu em nên xóa bỏ hai tiếng Cốc Minh trong cuộc đời chúng ta. Anh chỉ biết em đã ly hôn là đủ rồi. Việc quá khứ không nên đề cập đến nữa, hãy tránh những ký ức buồn bã xâm nhập vào sự vui vẻ của chúng ta. Từ nay nên bàn luận những vấn đề tương lai thì hơn.

- Duy có anh mới lo nghĩ chu đáo được.

- Nhờ có em anh mới có sáng kiến mà tìm ra những biện pháp chu đáo đó. Lộ San, em nên cho anh biết, hiện giờ ý của gia đình em thế nào? Cũng đáng ngại chớ.

- Anh nói sao?

- Nếu trước đây anh không tham gia bữa tiệc gia đình em đãi vợ chồng giáo sư Lưu Chân Khải thì rất hay. Cha mẹ em không biết mặt anh, đến bây giờ mình trình diện thì hay biết chừng nào.

- Nhưng, không gặp lại nhau trong bữa tiệc đó, làm sao chúng ta yêu nhau như ngày nay.

- Đừng lo ngại lắm, trong bữa tiệc đó quan khách rất đông đảo, ba má em mới gặp mặt anh một lần chưa chắc đã nhớ. Hơn nữa, ông bà cũng hay quên, có lần em dắt bạn học đến nhà chơi, lần sau ba má lại quên phức đi. Lúc đó em rất tức, nhưng bây giờ theo em nghĩ là điều may cho chúng ta.

- Tất cả đều do Thượng Đế đã sắp đặt.

- Bây giờ em dắt anh đến nhà em nhé.

- Ngày đó anh đã ước ao từ lâu.

- Chắc chỉ lo chị Lộ Ni của em không quên anh.

- Chị ấy đâu gặp anh lần nào mà lo.

- Từ Mỹ Quốc anh gửi về bao nhiêu thư đều do chị ấy bắt được.
- Thực vậy thì chị ấy không mấy cảm tình với anh.
- À, chỉ còn biện pháp này, anh cải tên được không?
- Tên họ không thể đổi thay vĩnh viễn được.
- Chừng gia đình em biết mà phải đổi thì chuyện đã rồi.
- Em đúng là con chim họa mi rất thông minh.
- Anh đồng ý không?
- Vì yêu em, bất cứ việc gì anh cũng đồng ý. Nếu hiện giờ em muốn tắm dầu xăng vào mình anh mà châm lửa thì anh cũng chẳng chối từ.
- Em cũng vậy, chẳng có việc gì mà không nghe theo anh.
- Thế thì anh muốn...
- Tùy anh.
- Em hãy tìm cho anh một cái tên khác đi.
- Để em suy nghĩ, Tạ, Tạ....
- Tạ Khoái Lạc?
- Không, Tạ Văn Chi được không?
- Hay lắm.
- Văn chi. Gọi dễ dàng lắm.

Lộ San bèn cười đắc ý, nàng nghĩ đến tương lai đẹp đẽ vô ngần của nàng và chàng vừa ló dạng như ánh bình minh.

Lộ San và Tạ Cách Luân cùng nhau đi du ngoạn một thời gian. Lộ San mới tính ra một kế hoạch. Ngày nọ, bà Châu đang ngồi tại phòng khách chờ

con, trong lòng bà không ngớt lo đến việc con gái vừa ly hôn, bà đang nôn nóng mong chờ, bỗng nhiên con gái quý của bà về đến; nàng chạy vào nói:

- Má, sao chừng này má chưa ngủ?

- Má đang chờ đợi con.

- Bữa nay con về đâu mà trễ, mới 11 giờ mà!

- Như vậy là sớm hơn hôm qua một giờ.

- Ba ngủ rồi hả má?

- Ngủ rồi. Lộ San, con hãy ngồi xuống đây để má nói chuyện cho con nghe.

- Nghe mẹ nói, nàng ngậm lo lắng, không biết bà nói những chuyện gì? Nàng bèn chui vào lòng mẹ nói:

- Chuyện gì má nói đi! Con còn phải đi ngủ.

- Lộ San! Con nên biết, má rất lo đến tương lai của con, gần đây con thân thiết với bạn trai nào, nên nói rõ má nghe?

- Nếu con không có bạn trai thì sao?

- Bỏn phận làm cha làm mẹ phải lo cho con.

- Hay má không muốn cho con ở tại nhà này, gây tốn kém cho cha mẹ?

- Không phải má sợ tốn kém, nhưng phận con hiện giờ phải có chồng.

- Nếu gần đây con có bạn trai vừa ý thì nói má nghe sao?

- Má không phản đối, nhưng con phải dắt bạn trai con đến đây để cho người nhà xem mắt mới được. Lộ San, con là gái đã thất bại trong việc hôn nhân một lần rồi, lần này má muốn con nên chọn kỹ lưỡng một chút, hiện nay trong xã hội này, hạng con trai giống Cốc Minh không phải dễ kiếm.

Lộ San bắt chước theo lời Tạ Cách Luân:

- Má à, hôm nay trong cuộc đời của con không còn danh từ Cốc Minh trong ấy nữa.

- Được, con muốn xóa bỏ thì bỏ, tùy ý con!

- Má muốn anh ấy chừng nào đến để ra mắt má?

- Con đã có bạn trai rồi thật sao?

- Má à, anh ấy là một chàng trai mà phái nữ khi trông thấy phải ưa thích ngay.

- Ngày mai là chủ nhật, con hãy dắt đến đây. Tên bạn trai của con là gì?

- Tên là Tạ.. Tạ Văn Chi.

- Làm nghề nghiệp gì?

- Chàng là lưu học sinh.

- Hễ cứ là lưu học sinh đều tốt đẹp như con hiểu biết hay sao?

- Sau khi về nước, chàng làm kỹ sư cho một hãng lớn. Con tin chắc, khi má thấy anh ấy thì má vừa lòng ngay.

Bà Châu ngáp dài nói:

- Nói thì nghe hay lắm, nhưng đợi ngày mai sẽ biết. Khuya rồi, hãy đi ngủ, má rất mỏi mệt.

Bà Châu vừa ngáp vừa đi vào phòng. Lộ San tạt sang phòng Lộ Ni.

Đến nơi, nàng khò xuống góc vào lỗ khóa, xem Lộ Ni đang làm gì, trong phòng tối đen, nàng biết Lộ Ni đã ngủ.

Nàng cũng trở về phòng ngủ, không biết con buồn ngủ đã đến tự bao giờ?

Trưa hôm sau, nàng dắt Tạ Cách Luân đến ra mắt cha mẹ. Quả nhiên cha mẹ nàng không còn nhớ mặt Tạ Cách Luân. Lộ Ni tuy thường nhận thư của Luân, nhưng cũng chưa gặp mặt lần nào.

Từ đó, Tạ Cách Luân thường đến nhà của Lộ San. Vợ chồng lão Châu đối xử với Luân rất tốt. Đúng ra Tạ Cách Luân chỉ là một gã gian phụ, bỗng nhiên tới lui một cách quang minh chánh đại với gia đình Lộ San như thế làm sao Lộ San không hài lòng.